

การจัดเก็บภาษีขององค์กรทางศาสนาจากรายได้ที่มาจากกิจกรรมแสวงหากำไร

กรณีศึกษาประเทศญี่ปุ่น

(Japanese tax collection from profit-making business of Religious Corporations)*

อรอร กฤษณะทรัพย์**

บทนำ

ศาสนสถานนับว่าเป็นสถานที่ที่ช่วยให้เกิดการระลึกถึงศาสดาของศาสนา เป็นสถานที่ประกอบศาสนกิจและเป็นแหล่งเผยแผ่หลักธรรมคำสอนต่าง ๆ ตลอดจนเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่ศาสนิกชน ในบางประเทศอาจจัดให้ศาสนสถานเป็นนิติบุคคลหรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไร เพื่อให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางกฎหมายต่าง ๆ รวมทั้งสิทธิประโยชน์ทางภาษี กล่าวคือ การได้รับยกเว้นภาษีเงินได้และภาษีอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมทางศาสนาที่ปราศจากการแสวงหากำไรโดยมีวัตถุประสงค์เพื่องานด้านบริการสาธารณะต่อการสร้างประโยชน์แก่สังคมโดยรวมและเป็นที่พำนักของนักบวชและประกอบศาสนกิจ อย่างไรก็ตาม เมื่อยุคสมัยได้แปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา การดำเนินกิจกรรมของศาสนสถานในบางลักษณะอาจมาในรูปแบบของการแสวงหากำไร นำมาซึ่งรายได้ที่ควรนำไปคำนวณรวมเพื่อเสียภาษีเงินได้ แต่เนื่องด้วยโครงสร้างขององค์กรนั้นถูกจัดให้เป็นองค์กรสาธารณะหรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรจึงไม่มีหน้าที่ต้องยื่นแบบแสดงรายการภาษี ด้วยเหตุนี้ จึงก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่นิติบุคคลรูปแบบอื่น ๆ ที่มีการดำเนินกิจกรรมเชิงพาณิชย์ในลักษณะแบบเดียวกัน แต่กลับต้องแบกรับภาระภาษี นอกจากนี้ ศาสนสถานอาจอาศัยสิทธิประโยชน์ทางภาษีดังกล่าวในการสร้างโอกาสทางธุรกิจและหลีกเลี่ยงการชำระภาษีให้แก่ภาครัฐ

ประเทศญี่ปุ่นกำหนดให้องค์กรศาสนาจำต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเช่นเดียวกับนิติบุคคลอื่น ๆ หากมีรายได้ที่มาจากกิจกรรมแสวงหากำไรหรือการดำเนินการในเชิงพาณิชย์ เช่น รายได้จากการจำหน่ายสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ รายได้จากการให้เช่าพื้นที่ รายได้จากค่าการเรียนการสอนต่าง ๆ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมทางภาษีแก่นิติบุคคลอื่น ๆ ที่มีการดำเนินกิจกรรมเชิงพาณิชย์ในลักษณะเดียวกัน อีกทั้งยังเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ภาครัฐและทำให้ภาครัฐบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษีเพื่อนำไปใช้ประโยชน์แก่สาธารณะต่อไป

* บทความประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๖๘

** บุคลากรจัดทำฐานข้อมูลกฎหมายฝ่ายค้นคว้าและเปรียบเทียบกฎหมาย กองกฎหมายต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สาระสำคัญ

รัฐธรรมนูญญี่ปุ่นมีบทบัญญัติที่รับรองเสรีภาพทางศาสนา และกำหนดให้องค์กรทางศาสนาอย่าอ้อมไม่ได้ไปซึ่งเอกสิทธิ์ใด ๆ จากรัฐหรือใช้อำนาจทางการเมืองใดๆ ได้^๑ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า รัฐต้องไม่กระทำการอันใดที่มีลักษณะเป็นการแทรกแซงต่อองค์กรทางศาสนา จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งแยกระหว่างรัฐและศาสนาออกจากกัน อันเป็นรากฐานที่สำคัญของการจัดเก็บภาษี^๒ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๔ ของกฎหมาย Religious Corporations Act กำหนดให้การจัดเก็บภาษีขององค์กรศาสนานั้นจะต้องเคารพต่อลักษณะและขนบธรรมเนียมทางศาสนาขององค์กรศาสนา และต้องพิจารณาด้วยความรอบคอบอย่างรัดกุมเพื่อไม่ให้ขัดต่อหลักเสรีภาพทางศาสนา^๓

การเป็นองค์กรทางศาสนาตามกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นต้องพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมาย Religious Corporations Act ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้อำนาจแก่องค์กรทางศาสนาในการดำเนินกิจกรรมในฐานะผู้เป็นเจ้าของสถานที่ประกอบพิธีกรรมและทรัพย์สินต่าง ๆ การดูแลรักษาและการใช้สอยทรัพย์สิน ตลอดจนการดำเนินธุรกิจและงานต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้น ๆ^๔ ทั้งนี้ องค์กรทางศาสนาที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายฉบับนี้ต้องจดทะเบียนตามกฎหมาย^๕

องค์กรทางศาสนามีชื่อภาษาอังกฤษว่า Religious Corporations และมีชื่อภาษาญี่ปุ่นว่า Shukyo hojin (宗教法人) กฎหมายดังกล่าว กำหนดนิยามขององค์กรทางศาสนาว่าเป็นองค์กรที่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเผยแพร่คำสอนทางศาสนา การประกอบพิธีกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการให้การศึกษาและการอบรมแก่ผู้มีจิตศรัทธา ได้แก่ องค์กรต่างๆ ดังต่อไปนี้^๖

- (๑) ศาลเจ้า (jinja) วัด (ji-in) โบสถ์ (kyokai) กุฏิพระหรือสำนักแม่ชี (shudo-in) หรือสถานประกอบการเพื่อการเคารพบูชาหรือลักษณะอื่นที่คล้ายกัน
- (๒) นิิกายทางศาสนา (kyoha, shuha or kyodan) โบสถ์ (kyokai) คณะสงฆ์ (shudo-kai) หรือโบสถ์หรือเขตที่ประกอบไปด้วยองค์กรใด ๆ ที่กำหนดไว้ในข้างต้นหรือองค์กรอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายกัน

^๑ Article 20 of the Japanese Constitution

^๒ “A Comprehensive Examination of Tax Systems and Tax Saving Strategies for Religious Corporations”, จาก [A Comprehensive Examination of Tax Systems and Tax Saving Strategies for Religious Corporations](#). สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๑๕๖๘

^๓ Article 84 of Religious Corporations Act

^๔ Article 1 of Religious Corporations Act

^๕ Article 4 of Religious Corporations Act

^๖ Article 2 of Religious Corporations Act

องค์กรศาสนาจัดเป็นองค์กรเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งมาตรา ๔ (๑) ของกฎหมาย Corporation Tax Act ทั้งนี้ หากองค์กรศาสนามีการดำเนินกิจกรรมแสวงหากำไรหรือ Profit-making business องค์กรศาสนาต้องนำรายได้ดังกล่าวมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒ (๑๓) แห่งกฎหมาย Corporation Tax Act^๗

ก. การได้รับยกเว้นภาษี

องค์กรศาสนาที่ได้มีการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล จึงต้องมีหน้าที่ในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล เช่นเดียวกับองค์กรอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ภายใต้บทบัญญัติของมาตรา ๔ (๑) ของกฎหมาย Corporation Tax Act รายได้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรมทางศาสนานั้นจะได้รับการยกเว้นการเสียภาษี ซึ่งหมายถึงรายได้จากสถานที่ประกอบพิธีกรรมและรายได้ที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมนั้น ๆ ^๘ เช่น เงินบริจาคนิคมที่อยู่ในถ้ำวัด เงินบำรุงวัดเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินต่างๆ (เสาโทริอิ) ค่าเช่าชมวัด ค่าประกอบพิธีกรรม (งานศพ งานแต่งงาน) เป็นต้น^๙ สำหรับการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มหรือภาษีบริโภค (Consumption tax) ค่าตอบแทนที่องค์กรศาสนาได้รับจากกิจกรรมทางศาสนาก็ได้รับยกเว้นภาษีด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น เงินบริจาคนิคม ค่าดูดวงหรือค่าผูกดวง และค่าเข้าร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ

กรณีการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินหรืออาคารที่ใช้สำหรับกิจกรรมทางศาสนา ยกตัวอย่างเช่น พื้นที่หรือสิ่งปลูกสร้างขององค์กร และได้ยื่นใบรับรองการกระทำดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นภาษีการโอนทรัพย์สินดังกล่าว นอกจากนี้ การทำธุรกรรมใดๆ ที่ก่อให้เกิดตราสารที่อยู่ในบังคับต้องเสียอากรแสตมป์ เช่น สัญญาและใบเสร็จรับเงินที่เกิดจากการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ การให้กู้ยืมเงิน เป็นต้น หากเป็นใบเสร็จรับเงินที่ออกโดยองค์กรศาสนา จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากรแสตมป์^{๑๐}

^๗ Article 2(xiii) of Corporation Tax Act

^๘ อ้างแล้วเชิงอรรถที่ ๒

^๙ บุญญัญญู ทองถาวร, “แนวทางการจัดเก็บภาษี กรณีวัดประกอบกิจการแสวงหากำไร”, (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า ๔๗.

^{๑๐} “Religious corporation establishment”, จาก [Religious corporations: About taxes | Support Administrative Scrivener Corporation](#) .สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๘

ข. การเสียภาษีเงินได้

หากองค์กรศาสนาได้มีการดำเนินกิจกรรมในเชิงพาณิชย์หรือกระทำการอันใดที่เป็นกิจกรรมแสวงหากำไร ย่อมต้องนำรายได้จากการกระทำดังกล่าวมาเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ญี่ปุ่นได้มีการแก้ไขกฎหมาย Corporation Tax Act โดยกำหนดให้องค์กรที่มีการดำเนินกิจกรรม ๓๔ ประเภทจะต้องนำรายได้มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลซึ่งรวมถึงองค์กรทางศาสนาด้วยเช่นกัน หากมีการดำเนินการเชิงพาณิชย์หรือกิจกรรมแสวงหากำไรตามประเภทกิจกรรมที่กฎหมายกำหนดย่อมอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล^{๑๑} โดยกรมสรรพากรของญี่ปุ่น หรือ National Tax Agency (NTA) กำหนดให้องค์กรศาสนาต้องจัดทำบัญชีทางการเงินโดยต้องจำแนกรายได้ที่มาจากกิจกรรมแสวงหากำไรและกิจกรรมไม่แสวงหากำไรเพื่อวัตถุประสงค์ในการเสียภาษี^{๑๒}

ตัวอย่างรายได้จากการดำเนินการหรือกิจกรรมขององค์กรทางศาสนาที่มีการแสวงหากำไรอันอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้แก่กรณีดังต่อไปนี้^{๑๓}

(๑) **การซื้อขายสินค้าผลิตภัณฑ์** รายได้ที่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ได้แก่ การขายแผ่นไม้โอ๊คฐาน การขายประคำ การขายสมุดภาพ การขายดอกไม้รูปเทียน การขายสินค้าให้นักเรียนเฉพาะกรณีที่เปิดโรงเรียนสำหรับเด็ก ค่าอาหารและสิ่งของต่างๆ หลังพิธีงานแต่งงาน การขายสิ่งสิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น

สำหรับรายได้จากการขายเครื่องรางและเชิมนั้นนั้นได้รับการยกเว้นไม่ต้องนำมาเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล

(๒) **การให้เช่าสังฆาริมทรัพย์** รายได้จากการให้เช่าเครื่องใช้และเสื้อผ้าสำหรับพิธีแต่งงาน

(๓) **การให้เช่าอสังหาริมทรัพย์** รายได้จากการให้เช่าอาคารและสิ่งปลูกสร้าง ส่วนการให้เช่าที่ดินนั้นได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

(๔) **การให้เช่าพื้นที่** รายได้จากค่าบำรุงรักษาสุสาน การจัดนิทรรศการและพิพิธภัณฑ์

(๕) **โรงแรม** หากองค์กรศาสนาใดที่มีการให้บริการที่พักแบบโรงแรม รายได้ที่ได้จากการให้บริการค้างคืนที่พักรวมดังกล่าวต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ยกเว้นกรณีรายได้ที่เกิดจากการให้บริการที่มีราคาต่ำกว่า ๑,๕๐๐ เยน และต้องเป็นการพักเพียง ๑ คืน และอาหารไม่เกิน ๒ มื้อ

(๖) **รายได้จากการเรียนการสอน** ได้แก่ ค่าสอนชงชา ค่าสอนระบำโบราณ ค่าสอนใส่ชุดกิโมโน ค่าสอนการจัดดอกไม้ และค่าสอนทอผ้า

(๗) **รายได้จากการให้บริการที่จอดรถ**

^{๑๑} อ้างแล้วเชิงอรรถที่ ๒

^{๑๒} อ้างแล้วเชิงอรรถที่ ๙, หน้า ๔๗-๔๘.

^{๑๓} อ้างแล้วเชิงอรรถที่ ๙, หน้า ๔๔-๔๗.

ค. ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลฎีกา^{๑๔}

คดี Corporate Tax Assessment Invalidation Lawsuit (平成18年(行ヒ)第177号)

ศาลฎีกาของญี่ปุ่น แผนกย่อยลำดับที่สอง

วันที่ ๑๒ กันยายน ค.ศ. ๒๐๐๘

กรณีการให้บริการจัดงานฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงขององค์กรทางศาสนาเป็นกิจกรรมแบบแสวงหากำไร เนื่องจากลักษณะการประกอบกิจการที่มีค่าตอบแทน และศาลพิจารณาถึงหลักการ Equal footing เพื่อรักษาความเป็นธรรมทางภาษีในระบบเศรษฐกิจแบบผสมที่องค์กรไม่แสวงหากำไรและองค์กรเชิงพาณิชย์ต่างก็สามารถให้บริการลักษณะเดียวกันได้ ดังนั้น รายได้ที่ได้รับจากการให้บริการดังกล่าวต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล

(๑) ข้อเท็จจริงโดยย่อและประเด็นพิพาท

องค์กรทางศาสนาแห่งหนึ่งได้มีการดำเนินกิจกรรมการให้บริการจัดฌาปนกิจสัตว์เลี้ยง โดยมี การระบุนายการการให้บริการต่างๆ เช่น ราคาค่าบริการสำหรับการจัดพิธีศพและการเผาศพสัตว์เลี้ยง ซึ่งแตกต่างกันไปตามน้ำหนักของสัตว์และประเภทของการเผา เช่น การเผาแบบรวม การเผาแบบเดี่ยวโดยไม่มีผู้เข้าร่วมพิธี หรือการเผาแบบเดี่ยวโดยมีผู้เข้าร่วมพิธี หากผู้รับบริการเลือกการเผาแบบเดี่ยวจะมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมสำหรับการเก็บอัฐิหรือห่อหุ้มศพแบบส่วนตัวซึ่งจะจัดเก็บค่าบริการแบบรายปี อีกทั้งจัดจำหน่ายสิ่งของต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรม เช่น toba (ป้ายไม้รำลึก) และ ihai (แผ่นบูชาบรรพบุรุษ) ตลอดจนบริการอื่น ๆ เช่น บริการเก็บร่างสัตว์ และนำส่งมายังองค์กร การจัดพิธีรำลึกแบบมีค่าใช้จ่ายสำหรับผู้รับบริการที่เลือกฝังอัฐิของสัตว์เลี้ยงไว้กับทางองค์กร นอกจากนี้ องค์กรได้โฆษณาการให้บริการดังกล่าวผ่านแผ่นพับและเว็บไซต์อีกด้วย

ทั้งนี้ องค์กรไม่ได้นำรายได้จากการให้บริการจัดฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล เนื่องจากองค์กรมีความเห็นว่าเป็นกิจกรรมทางศาสนาเพื่อเยี่ยวยาจิตใจและเป็นการจัดพิธีกรรมเพื่อรำลึกจึงไม่ควรถูกจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล ในขณะที่กรมสรรพากรพิจารณาว่ากิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมแสวงหากำไร จึงอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลและมีคำสั่งประเมินภาษีย้อนหลังแก่องค์กร

^{๑๔}Japanese Attorney at Law - Bengoshi L.L., “When Piety Meets Profit: Japanese Supreme Court on Taxing a Religious Corporation's Pet Funeral Business”, จาก [When Piety Meets Profit: Japanese Supreme Court on Taxing a Religious Corporation's Pet Funeral Business](#). สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๘

ประเด็นพิพาทในคดีนี้ คือ การให้บริการจัดฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงเป็นกิจกรรมแสวงหากำไรที่อยู่
ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือไม่

(๒) คำตัดสินของศาลฎีกา

ศาลฎีกามีคำตัดสินว่าการจัดฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงขององค์กรนั้นเป็นกิจกรรมแสวงหากำไรและ
อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยศาลได้วางเกณฑ์เพื่อประกอบการวินิจฉัยไว้ ดังนี้

๒.๑ ลักษณะภายนอกที่ปรากฏของกิจการ ศาลพิเคราะห์จากลักษณะของกิจการ โดย
การจัดฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงมีลักษณะเช่นเดียวกับกิจการแสวงหากำไร เช่น การทำสัญญา (Contracting) การ
จัดเก็บสินค้า (Warehousing) การขายสินค้า (Goods sales) และกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

๒.๒ หลักความเท่าเทียมด้านการแข่งขันและความเป็นธรรมทางภาษี ศาลได้อ้างถึง
หลักการEqual footing เพื่อเน้นย้ำเหตุผลเบื้องหลังของการจัดเก็บภาษีจากกิจกรรมแสวงหากำไรขององค์กร
สาธารณประโยชน์ เพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจว่าเงื่อนไขการแข่งขันนั้นมีความเท่าเทียมกับบริษัทอื่นๆ ที่ประกอบ
ธุรกิจลักษณะเดียวกันและเป็นไปเพื่อความเป็นธรรมทางภาษี

๒.๓ การพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ผ่านมุมมองทางสังคม (shakai tsūnen) ซึ่งประกอบ
ไปด้วย (๑) ลักษณะการจ่ายเงินนั้นมีลักษณะเป็นค่าตอบแทนสำหรับการบริการ (quid pro quo) หรือเป็นการ
บริจาคตามความสมัครใจหรือเป็นการถวาย (kisha) (๒) รูปแบบการแข่งขันเป็นการแข่งขันกับธุรกิจประเภท
เดียวกันที่ดำเนินการโดยบริษัทที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือไม่ และ (๓) ภาพรวมขององค์กรนั้น
มีวัตถุประสงค์ เนื้อหา และรูปแบบกิจกรรมมีลักษณะเช่นไร

จากเกณฑ์การพิจารณาในข้างต้น ศาลได้วินิจฉัยและแสดงเหตุผลประกอบ ดังนี้

- องค์กรทางศาสนาได้กำหนดค่าตอบแทน (quid pro quo) โดยระบุรายการ
ด้านราคาต่างๆ และผู้รับบริการต้องจ่ายเงินตามจำนวนดังกล่าวซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าเป็นค่าตอบแทนสำหรับ
การบริการ ไม่ใช่การถวายตามความสมัครใจ แม้ว่าผู้รับบริการจะรู้สึกว่าการทำธุรกรรมเช่นนี้จะเป็นส่วนหนึ่ง
ของศาสนา
- ศาลได้ให้ความเห็นว่าการจัดพิธีฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงนั้นเป็นบริการที่นิยมอย่าง
แพร่หลายในญี่ปุ่นตั้งแต่ช่วง ค.ศ. ๑๙๗๐ และ ค.ศ. ๑๙๘๐ ซึ่งมีผู้ประกอบการที่ให้บริการจำนวนมากไม่เพียงแต่
วัดทางศาสนาพุทธเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงบริษัทประกอบกิจการด้านการจัดกับคลังสินค้า บริษัทขนส่ง บริษัท
ด้านที่ดิน ร้านค้าขายหิมนม และโรงพยาบาลสัตว์ การดำเนินกิจกรรมขององค์กรดังกล่าวล้วนมีวัตถุประสงค์
หลักเกณฑ์ด้านราคา และกิจกรรมส่งเสริมการขายทั้งในรูปแบบเว็บไซต์และแผ่นพับซึ่งไม่แตกต่างจากบริษัทอื่น ๆ
ที่มีรูปแบบการแข่งขันในลักษณะเดียวกัน
- พิธีกรรมทางศาสนาไม่ได้บ่งชี้ลักษณะของกิจกรรมทางธุรกิจ แม้การจัดพิธี
ฌาปนกิจสัตว์เลี้ยงจะเป็นพิธีกรรมทางศาสนาและตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการ แต่เป็นการ

แลกเปลี่ยนแบบมีค่าตอบแทน (quid pro quo) และเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะการแข่งขันเช่นเดียวกับธุรกิจทั่วไป จึงทำให้เป็นกิจกรรมแสวงหากำไรตามนัยของกฎหมาย Corporate Tax Act

บทสรุป

ศาสนสถานอาจอยู่ในรูปแบบของนิติบุคคลหรือองค์กรทางศาสนาที่มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อวัตถุประสงค์ทางศาสนาอันเป็นการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์แก่สังคมโดยรวมจึงทำให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีในการได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้และภาษีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม กิจกรรมบางประเภทของศาสนสถานอาจนำมาซึ่งรายได้ในลักษณะเชิงพาณิชย์ที่เป็นการแสวงหากำไร จึงควรอยู่ในบังคับต้องเสียภาษีเงินได้ต่อไป ผู้ป้อนนับว่าเป็นประเทศตัวอย่างที่มีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อกำหนดให้รายได้ขององค์กรศาสนาที่มาจากกิจกรรมแสวงหากำไรนั้นต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล รวมทั้งองค์กรต้องจัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายโดยจำแนกรายได้ตามแหล่งที่มาเพื่อประโยชน์ในการชำระภาษี อันจะเป็นการสร้างความเป็นธรรมในการจัดเก็บภาษีแก่นิติบุคคลอื่น ๆ ที่มีการดำเนินกิจกรรมเชิงพาณิชย์ในลักษณะเดียวกันและทำให้ภาครัฐสามารถจัดเก็บภาษีเพื่อเป็นรายได้และนำไปใช้ประโยชน์ต่อสาธารณะต่อไป

*****